

LAAT NIET LOS

Harlan Coben bij Boekrij:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los

www.boekrij.nl

HARLAN COBEN

LAAT NIET LOS

**VIJFTIEN JAAR GELEDEN RAAKTE NAP DUMAS ZIJN
BROER KWIJT. DE GEHEIMEN VAN TOEN LIJKEN
NU PAS BOVEN WATER TE KOMEN.**

Eerste druk 2017
Vierde druk 2018

ISBN 978-90-225-8520-7
ISBN 978-94-023-0991-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Don't Let Go*
Oorspronkelijke uitgever: Dutton, an imprint of Penguin Random House LLC
Vertaling: Martin Jansen in de Wal en Jan Pott
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: Sally Mundy | Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet, Soest

© 2017 Harlan Coben. All rights reserved.
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Pour Anne
A ma vie de coeur entier

VOORWOORD VAN DE AUTEUR

Toen ik opgroeide in New Jersey, gingen er twee geruchten rond over mijn geboorteplaats.

Het ene ging over een beruchte maffiabaas die woonde in een statig landhuis dat werd afgeschermd met een smeedijzeren hek en gewapende bewakers, en dat er in een bijgebouw aan de achterkant een vuilverbrander stond die soms als crematorium werd gebruikt.

Het tweede gerucht – dat me tot het schrijven van dit boek heeft geïnspireerd – was dat er naast dit landgoed, vlak bij een basisschool en achter een prikkeldraadhek met officiële bordjes met VERBODEN TOEGANG, een controlecentrum was voor Nike-langeafstandsraketten die met kernkoppen konden worden uitgerust.

Jaren later kwam ik tot de ontdekking dat beide geruchten waar waren.

Daisy droeg een strakke zwarte jurk met een décolleté zo diep dat zelfs *De denker* van Rodin ervan zou opkijken.

Ze zag de man in het grijze krijtstreep pak aan het eind van de bar zitten. Hm. Hij was oud genoeg om haar vader te zijn. Dat zou het voor haar lastiger kunnen maken om hem in te pakken, alhoewel, misschien ook niet. Je wist het nooit met die oude gasten. Sommigen, vooral degenen die pas gescheiden waren, wilden maar al te graag bewijzen dat ze 'het' nog steeds hadden, ook al hadden ze het nooit gehad.

Voorals ze het nooit hadden gehad.

Toen Daisy licht wiegend op hem af liep, voelde ze de blikken van de mannelijke klanten als slangen over haar blote benen kruipen. En toen ze aan het eind van de bar kwam, liet ze zich met enig vertoon op de kruk naast de zijne zakken.

De man staarde in zijn glas whisky alsof hij een zigeuner met een glazen bol was. Ze wachtte tot hij naar haar zou opkijken. Dat deed hij niet. Daisy bekeek hem eens goed van opzij. Hij had een volle, grijze baard. Zijn neus was gezwollen en er zaten putjes in, alsof hij door de afdeling Special Effects in Hollywood voor hem was gemaakt. Zijn haar was lang en vet, als de slierten van een vloermop.

Tweede huwelijk, schatte Daisy. Tweede scheiding, naar alle waarschijnlijkheid.

Dale Miller – zo heette de man – pakte met een bijna teder gebaar zijn whiskyglas op. Hij vouwde zijn handen eromheen alsof het een gewond vogeltje was.

‘Hallo,’ zei Daisy terwijl ze met een vaak geoefende beweging haar haar naar achteren wierp.

Millers blik bewoog zich langzaam haar kant op. Totdat hij haar recht in de ogen keek. Ze wachtte tot zijn blik zou afdalen langs haar decolleté – shit, zelfs vrouwen deden dat als ze deze jurk aanhad – maar hij bleef haar aankijken.

‘Hallo,’ antwoordde hij. Daarna richtte hij zijn aandacht weer op zijn whiskyglas.

Meestal liet Daisy de man het initiatief nemen. Dat was voor haar de aanpak die het best werkte. Ze zei hem gedag, glimlachte naar hem, en dan vroeg de man of ze iets van hem wilde drinken – je weet hoe dat werkt. Maar Miller leek niet in de stemming om te flirten. Hij nam een flinke slok uit zijn glas, en even later nog een.

Dat was goed. Veel drinken. Dat zou het gemakkelijker maken.

‘Kan ik iets voor je doen?’ vroeg hij haar.

Potig, dacht Daisy. Dat was het woord dat bij hem paste. Want ondanks dat nette pak had Miller iets van een biker of Vietnamveteraan, met die donkere, wat schorre stem van hem. Hij was zo’n oudere man die Daisy vreemd genoeg sexy vond, hoewel dat waarschijnlijk werd veroorzaakt door de aloude bewondering voor haar vader, die op willekeurige momenten de kop opstak. Maar Daisy hield van mannen die haar een veilig gevoel gaven.

Het was lang geleden dat ze er een had gekend.

Het was tijd voor een andere aanpak, besloot Daisy.

‘Vind je het goed als ik hier gewoon naast je blijf zitten?’ Daisy boog zich een stukje naar hem toe, toonde iets meer decolleté en fluisterde: ‘Zie je, er is een man die...’

‘Word je door iemand lastiggevalen?’

Lief. Hij zei het niet op de stoere machotoon die ze gewend was

van de vele sukkel die ze in haar leven was tegengekomen. Dale Miller zei het op heel kalme, zakelijke en misschien zelfs hoffelijke toon, als de man die bereid was haar te beschermen.

‘Nee, nee... dat niet.’

Hij liet zijn blik door de bar gaan. ‘Wie is het?’

Daisy legde haar hand op zijn arm.

‘Zo erg is het ook weer niet. Echt niet. Maar ik... Ik voel me gewoon veilig bij je, oké?’

Miller keek haar weer aan. De aardbeienneus paste niet bij de rest van zijn gezicht, al viel hij nauwelijks op, want je aandacht werd afgeleid door zijn doordringende blauwe ogen. ‘Natuurlijk, blijf maar zitten,’ zei hij met iets van behoedzaamheid in zijn stem. ‘Wil je wat drinken?’

Dat was de opening waar Daisy op uit was geweest. Ze kon praten als de beste en mannen – getrouwd, alleenstaand of midden in een scheiding, het maakte niet uit – stortten maar al te graag hun hart bij haar uit. Dale Miller had er misschien iets langer voor nodig dan de meesten – vier whisky’s, voor zover ze had kunnen tellen – maar uiteindelijk vertelde hij haar over zijn aanstaande scheiding van Clara, zijn – jawel – tweede vrouw, achttien jaar jonger dan zijn eerste. ‘Ik had het kunnen weten. Wat een idioot ben ik toch.’ En nog een drankje later vertelde hij haar over zijn kinderen, Ryan en Simone, de strijd om de voogdij en zijn baan in het bankwezen.

Zij moest hem ook persoonlijke dingen vertellen. Zo werkte het. Voor wat hoort wat. Ze had een vast verhaal voor dit soort gelegenheden – van A tot Z verzonnen, natuurlijk – maar de openhartigheid van Miller had iets waardoor zij ook elementjes van zichzelf aan haar verhaal toevoegde. De waarheid zou ze hem natuurlijk nooit vertellen. Die kende niemand, afgezien van Rex. En zelfs Rex wist niet alles van haar.

Hij dronk whisky. Zij dronk wodka. Ze probeerde een laag tempo aan te houden. Twee keer, toen hij naar de heren was, ging zij naar

de dames, waar ze haar glas leeggoot en vulde met water. Toch was ze al een beetje aangeschoten toen de sms van Rex binnenkwam.

K?

‘K’ stond voor ‘klaar’.

‘Alles oké?’ vroeg Miller haar.

‘Ja. Een berichtje van een vriendin.’

Ze sms’te *J* terug voor ‘ja’ en richtte haar aandacht weer op hem. Dit was normaliter het moment om voor te stellen naar een wat minder drukke plek te gaan. De meeste mannen hapten onmiddellijk – ze zijn zo voorspelbaar als wat op dat punt – maar met Dale Miller vroeg ze zich af of die directe aanpak wel zou werken. Het was niet zo dat hij niet geïnteresseerd in haar leek. Maar hij... Ze wist niet goed hoe ze het moest zeggen, maar op de een of andere manier leek hij erboven te staan.

‘Mag ik je iets vragen?’ begon ze.

Miller glimlachte. ‘Je vraagt me de hele avond al van alles.’

Zijn stem klonk al een beetje onvast. Goed zo.

‘Ben je met de auto?’ vroeg ze.

‘Ja. Hoezo?’

Ze liet haar blik door de bar gaan. ‘Zou ik je... eh... om een lift naar huis mogen vragen? Ik woon niet ver weg.’

‘Ja hoor, geen probleem.’ En daarna: ‘Misschien moet ik dan eerst een beetje ontnuchteren...’

Daisy wipte van haar kruk. ‘O, laat dan maar. Dan ga ik wel lopen.’

Miller ging rechtop zitten. ‘Hé, wacht. Vanwaar die haast?’

‘Ik moet een beetje bijtijds thuis zijn, maar als je niet kunt rijden...’

‘Nee, nee, geen probleem,’ zei hij. ‘Ik breng je nu naar huis.’

‘Als het niet te veel moeite is...’

‘Geen enkele moeite, Daisy.’

Hebbes. Op weg naar de deur stuurde Daisy een korte sms naar Rex.

BO.

Codetaal voor 'Ben onderweg'.

Sommigen zouden het zwendel of uitlokking noemen, maar Rex hield vol dat het 'gerechtvaardigd' geld was. Daisy was daar niet zo zeker van, maar ze voelde zich er evenmin erg schuldig over. Het plan was doodsimpel, zowel in theorie als in uitvoering. Een man en een vrouw gaan scheiden. De strijd om het voogdijschap wordt alsmaar smeriger. Beide partijen zijn ten einde raad. De vrouw – technisch gezien kon de man ook gebruikmaken van hun diensten, maar tot nu toe was het altijd de vrouw geweest – nam Rex in de arm om deze bloedigste aller oorlogen te winnen. Hoe deed Rex dat?

Door de man te pakken voor rijden onder invloed.

Hoe kon je beter aantonen dat de man een onverantwoordelijke ouder was?

Zo werkte het dus. Daisy's taak was tweeledig: zorg ervoor dat de man dronken genoeg is en dat hij achter het stuur van zijn auto plaatsneemt. Rex, die politieagent was, hield ze aan, arresteerde de man voor rijden onder invloed en hopla, de kansen van hun cliënt in de rechtszaal namen explosief toe. Op dit moment zat Rex twee straten verderop in zijn patrouillewagen te wachten. En voor de aanhouding koos hij altijd een afgelegen plek in de buurt van de bar waar de man die avond zat te drinken. Hoe minder getuigen, hoe beter. Ze wilden niet dat mensen vragen gingen stellen.

Dirigeer die gast naar de kant van de weg, arresteer hem en neem hem mee.

Wankelend liepen ze de bar uit en het parkeerterrein op.

'Deze kant op,' zei Miller. 'Mijn auto staat daar.'

Het parkeerterrein was bestrooid met schelpenzand. Miller schop-

te de schelpen voor zich uit terwijl hij haar voorging naar een grijze Toyota Corolla. Hij richtte de sleutel op de auto, die reageerde met een dubbele, gedempte claxonstoot. Toen Miller doorliep naar het portier aan de passagierskant, schrok Daisy. Wilde hij dat zij reed? God nee, dat hoopte ze niet. Was hij zwaarder beschonken dan ze had gedacht? Dat lag meer voor de hand. Maar ze merkte al gauw dat het geen van beide was.

Dale Miller hield het portier voor haar open. Als een echte heer. Het was zo lang geleden dat Daisy een echte heer was tegengekomen dat ze zijn hoffelijke gebaar niet direct had weten te plaatsen.

Hij hield het portier open en wachtte. Daisy stapte in. Dale Miller wachtte tot ze helemaal was ingestapt en goed zat voordat hij voorzichtig het portier sloot.

Ze begon zich een beetje schuldig te voelen.

Rex had haar al vele keren uitgelegd dat het niet onwettig of zelfs maar ethisch dubieus was wat ze deden. Want om te beginnen slaagde het plan niet altijd. Sommige mannen gaan niet naar bars om te drinken. 'Als dat het geval is,' had Rex haar verteld, 'gaat hij vrijuit. Maar onze man drinkt al, waar of niet? Jij geeft hem alleen een duwtje in de goede richting, dat is alles. Maar hij hoeft niet dronken in zijn auto te stappen. Uiteindelijk kiest hij daar zelf voor. Je dwingt hem niet met een pistool op zijn hoofd.'

Daisy deed haar gordel om. Dale Miller deed de zijne om. Hij startte de auto en zette hem in de achteruit. De schelpen knarsten onder de banden. Toen hij de parkeerplek af was gereden, stopte hij en bleef hij Daisy lange tijd aankijken. Ze probeerde te glimlachen, maar lang hield ze het niet vol.

'Wat verberg je, Daisy?' vroeg hij.

Ze voelde een rilling over haar rug gaan maar zei niets.

'Er is jou iets overkomen. Ik zie het op je gezicht.'

Omdat Daisy niet wist hoe ze anders moest reageren, begon ze maar te lachen. 'Ik heb je binnen mijn hele levensverhaal al verteld, Dale.'

Miller bleef haar nog even aankijken, misschien twee seconden, hoewel het voor haar een uur leek. Uiteindelijk draaide hij zijn hoofd om en zette de auto in de versnelling. Zonder nog iets te zeggen reed hij het parkeerterrein af.

‘Linksaf,’ zei Daisy, en ze hoorde de stress in haar eigen stem. ‘En dan de tweede rechts.’

Dale Miller nam de bocht overdreven zorgvuldig, zoals je dat doet wanneer je te veel hebt gedronken en niet wil worden aangehouden. De Toyota Corolla was schoon en onpersoonlijk, rook alleen iets te veel naar luchtverfrisser. Toen Miller bij de tweede straat rechts afsloeg, hield Daisy haar adem in terwijl ze wachtte op Rex’ blauwe knipperlichten en sirene.

Dit was voor Daisy altijd het spannendste deel, want je wist nooit hoe iemand zou reageren. Eén man had gas gegeven en geprobeerd ervandoor te gaan, hoewel hij na de eerste de beste zijstraat al had ontdekt wat een stompzinnige actie het was. Sommige mannen begonnen te vloeken. Andere mannen – te veel – begonnen te snikken. Die waren het ergste. Volwassen mannen, even daarvoor nog zo cool, sommige zelfs nog met hun hand onder haar jurk, die opeens als puberende schooljongens beginnen te janken. Ze beseften onmiddellijk de ernst van de situatie. En dat besef kwam hard aan.

Daisy wist niet wat ze van Dale Miller moest verwachten.

Rex had zijn timing tot pure wetenschap geperfectioneerd, dus alsof het zo in het draaiboek stond, kwamen zijn blauwe knipperlichten tot leven en werden ze onmiddellijk gevolgd door de sirene van de patrouillewagen. Daisy draaide haar hoofd een kwartslag en keek naar Dale Millers gezicht om zijn reactie te peilen. Als Miller verbaasd was of er de pest in had, was dat aan zijn gezicht niet te zien. Wat ze zag was beheersing en vastberadenheid. Hij gaf zelfs richting aan voordat hij vaart minderde en keurig langs de stoeprand stopte terwijl Rex achter hem hetzelfde deed.

Hij had de sirene al uitgezet, maar de blauwe lichten knipperden nog.

Dale Miller zette de auto op de handrem en draaide zijn hoofd naar haar om. Daisy wist niet hoe ze hem moest aankijken. Verbaasd? Meelevend? Een moedeloze 'tja, wat doe je eraan'-blik?

'Wel, wel,' zei Miller. 'Zo te zien worden we ingehaald door het verleden, hè?'

Zijn woorden, de toon van zijn stem en de blik in zijn ogen brachten haar compleet van de wijs. Ze had naar Rex willen roepen dat hij moest opschieten, maar Rex nam de tijd voor zijn loopje naar de auto, zoals agenten dat nu eenmaal doen. Ondertussen bleef Miller haar aankijken, zelfs nadat Rex op zijn raampje had geklopt. Toen draaide hij zich langzaam om en liet het raampje zakken.

'Zijn er problemen, agent?'

'Uw rijbewijs en kentekenbewijs, alstublieft.'

Dale Miller gaf hem de papieren.

'Hebt u vanavond gedronken, meneer Miller?'

'Misschien eentje,' zei hij.

Met dat antwoord week hij in elk geval niet af van alle andere mannen naast wie ze in de auto had gezeten. Ze logen altijd.

'Zou u even uit de auto willen stappen?'

Miller draaide zich weer om naar Daisy. Ze moest haar best doen om niet ineen te krimpen. Ze bleef recht voor zich uit kijken, vermeed oogcontact met hem.

Rex zei: 'Meneer? Ik heb u gevraagd...'

'Natuurlijk, agent.'

Dale Miller greep de portierhendel vast. Toen de binnenverlichting aanging, sloot Daisy even haar ogen. Met een kreun stapte Miller uit. Hij liet het portier openstaan, maar Rex reikte langs hem heen en duwde het dicht. Het raampje stond nog open, dus Daisy kon alles horen.

‘Meneer, ik zou u graag een paar tests afnemen om vast te stellen of u nuchter bent of niet.’

‘Die kunnen we wel overslaan,’ zei Dale Miller.

‘Pardon?’

‘Is het niet gemakkelijker als we meteen de blaastest doen?’

Dat voorstel verbaasde Rex. Hij keek langs Miller naar Daisy, die haar schouders ophaalde.

‘Ik neem aan dat u een blaastest in de patrouillewagen hebt liggen?’ zei Miller.

‘Ja, natuurlijk.’

‘Laten we dan uw tijd, de mijne en die van de aantrekkelijke dame niet verspillen, stel ik voor.’

Rex aarzelde. Toen zei hij: ‘Oké, blijf hier wachten, alstublieft.’

‘Natuurlijk.’

Zodra Rex zich omdraaide om terug te lopen naar de patrouillewagen, trok Dale Miller een pistool en schoot hij Rex twee keer in zijn achterhoofd. Rex zakte in elkaar op het wegdek.

Toen richtte Dale Miller het pistool op Daisy.

Ze zijn terug, dacht Daisy.

Na al die jaren hebben ze me gevonden.

1

Ik houd de honkbalknuppel achter mijn been, zodat Trey – tenminste, ik neem aan dat het Trey is – die niet ziet.

De veronderstelde Trey, met zijn zonnebankbruine kop, zijn vlechtjes en de betekenisloze tribal tattoos rondom zijn opgepompte biceps, komt op me af dansen. Ellie heeft Trey beschreven als ‘een geboren nepfiguur’. Deze gast voldoet aan die beschrijving.

Maar ik moet het zeker weten.

Ik heb in de loop der jaren een handige methode ontwikkeld om vast te stellen of ik de juiste man tegenover me heb. Dus let op en doe er je voordeel mee.

‘Trey?’

De halvezool blijft staan, plooit zijn neanderthalervoorhoofd in twee helften en vraagt: ‘Wie wil dat weten?’

‘En nu moet ik zeggen: “Ik”?’

‘Huh?’

Ik zucht. Zie je met wat voor idioten ik te maken heb, Leo?

‘Jij vraagt: “Wie wil dat weten?”’ leg ik hem uit. ‘Alsof je een slag om de arm houdt. Alsof je, als ik je Mike had genoemd, niet gezegd zou hebben: “Je hebt de verkeerde voor je, maat.” Door te reageren met: “Wie wil dat weten?”, heb je mij verteld dat je Trey bent.’

Je zou de verwarring op het gezicht van deze gast moeten zien.

Ik doe een stap naar hem toe, met de honkbalknuppel nog steeds uit het zicht.

Trey is hartstikke stoer, maar ik voel de angst die in golven van hem af walmt. Wat niet zo verrassend is. Ik ben een man met een flink postuur, geen anderhalve meter groot vrouwtje dat hij door de kamer kan meppen om zijn mannelijkheid te bewijzen.

‘Wat wil je van me?’ vraagt Trey.

Ik doe nog een stap naar hem toe. ‘Ik wil praten.’

‘Waarover?’

Ik zwaai de knuppel met één hand naar voren, want dat is het snelst. Het uiteinde raakt Treys knieschijf als een zweepslag. Hij slaakt een kreet, maar blijft overeind. Nu grijp ik de knuppel met beide handen vast. Weet je nog hoe coach Jauss ons in de Little League heeft leren slaan, Leo? Knuppel zo ver mogelijk achteruit, elleboog omhoog. Dat was heilig voor hem. Hoe oud waren we? Negen, tien? Niet echt belangrijk. Maar ik doe wat de coach ons heeft geleerd. Ik zwaai de knuppel helemaal achteruit, met mijn elleboog omhoog, en stap mee wanneer ik hem weer naar voren zwaai.

Het uiteinde raakt hem op dezelfde knie.

Trey slaat tegen de grond alsof ik hem heb neergeschoten. ‘Alsjeblieft...’

Nu hef ik de knuppel hoog boven mijn hoofd, met twee handen, als een bijl, en zet mijn hele gewicht erachter als ik hem omlaag zwaai, weer met dezelfde knie als doelwit. Ik voel dat het bot versplintert als het hout hem raakt. Trey schreeuwt het uit. Ik hef de knuppel weer boven mijn hoofd. Inmiddels heeft Trey zijn knie vastgegrepen met zijn handen, om die te beschermen. Nou en? We moeten het netjes afwerken, nietwaar?

Dan maar zijn enkel. Als de knuppel die raakt, versplintert hij onder de huid. Met het geluid van droge twijgjes waar je met je voet op gaat staan.

‘Je hebt mijn gezicht níét gezien,’ zeg ik tegen hem. ‘Eén woord en ik kom terug om je af te maken.’

Ik wacht niet op antwoord.

Weet je nog dat pa ons meenam naar onze eerste honkbalwedstrijd van de Major League, Leo? In Yankee Stadium? We zaten onderaan, bij het derde honk. We hadden de hele wedstrijd lang onze honkbalhandschoenen aan, in de hoop dat een verdwaalde bal onze kant op zou komen. Wat natuurlijk niet gebeurde. Ik herinner me nog goed dat pa zijn gezicht naar de zon had gekeerd, met zijn Wayfarer op en die lome glimlach om zijn mond. Was pa cool of niet? Als Fransman had hij geen idee waar het om ging bij honkbal – het was ook zijn eerste wedstrijd – maar wat kon het hem schelen? Hij was een dagje uit met zijn tweelingzoons.

Dat was voor hem meer dan genoeg.

Drie blokken verderop dump ik de knuppel in de container van een 7-Eleven. Ik had handschoenen aan, dus vingerafdrukken staan er niet op. Ik had de knuppel jaren geleden op een *garage sale* in de buurt van Atlantic City gekocht. Het is uitgesloten dat die ooit met mij in verband wordt gebracht. Niet dat ik me daar zorgen om maak. De politie gaat heus geen container vol gebruikt maandverband doorzoeken om een idioot als Trey uit de brand te helpen. Misschien doen ze dat op tv. Maar in het echte leven doen ze het af als een plaatselijke ruzie, een uit de hand gelopen drugsdeal of gokschuld, of iets anders dat erop wijst dat hij er zelf om heeft gevraagd.

Ik loop in een boog over het parkeerterrein naar de plek waar ik mijn auto heb neergezet. Ik heb een zwarte Brooklyn Nets-pet op – anoniemer kan het bijna niet – en ik houd mijn hoofd gebogen. Nogmaals, ik geloof niet dat iemand de zaak serieus zal nemen, maar je zult maar te maken krijgen met een overijverig groentje dat de beelden van alle straatcamera’s gaat bekijken.

Het kost me niks extra om zorgvuldig te zijn.

Ik stap in mijn auto, neem de Interstate 280 en rijd rechtstreeks

terug naar Westbridge. Mijn mobiele telefoon gaat... het is Ellie. Alsof ze weet wat ik aan het doen ben. Ellie is mijn geweten. Maar ik heb nu even geen tijd voor haar.

Westbridge is zo'n stadje uit de Amerikaanse Droom, dat in de media 'gezinsvriendelijk' of 'gewild' of misschien zelfs 'upscale' wordt genoemd, maar trendy zal het nooit worden. Er zijn barbecues van de Rotary Club, optochten op de Vierde Juli, het carnaval van de Kiwanis Club en op zaterdagochtend is er markt waar de bioboeren hun waren verkopen. De kinderen gaan er nog gewoon op de fiets naar school. De wedstrijden van het American football van de highschool trekken genoeg publiek, zeker als we tegen onze rivaal Livingston spelen. De Little League van het honkbal is nog steeds heel populair. Coach Jauss is een paar jaar geleden overleden, maar ze hebben een van de velden naar hem genoemd.

Ik stop nog steeds bij dat veld, alleen nu in een politiewagen. Yep, die smeris ben ik. Ik denk aan je, Leo, daar rechts in het achterveld. Jij wilde eigenlijk niet op honkbal – dat weet ik nu – maar je wist dat ik waarschijnlijk niet in m'n eentje lid van het team zou worden. Sommige oude rotten hebben het nog steeds over die halve finale waarin ik als werper de tegenpartij geen enkel punt gunde. Jij was niet goed genoeg voor dat team, dus wezen de bazen van de Little League je aan om alle scores bij te houden. Ik denk dat ze dat deden om mij een plezier te doen. En dat ik dat toen niet inzag.

Jij was altijd de wijze en de meer volwassene van ons twee, Leo, dus jij begreep het waarschijnlijk wel.

Ik rijd de oprit van het huis op en stop. Mijn burens, Tammy en Ned – ik moet altijd aan Ned Flanders denken, door zijn pornosnor en zijn te amicale manier van doen – zijn de dakgoten aan het schoonmaken. Ze zwaaien naar me.

'Hallo, Nap,' zegt Ned.

'Hallo, Ned,' zegt ik. 'Hallo, Tammy.'

De vriendelijkheid zelve. De aardige buurman. Want zie je, in

stades als dit ben ik een zeldzaam wezen – een alleenstaande hetero-man zonder kinderen is hier net zo bijzonder als een sigaret op een sportschool – dus ik doe mijn best om zo normaal, betrouwbaar en saai mogelijk over te komen.

Niet-bedreigend.

Pa is vijf jaar geleden overleden, dus ik vermoed dat sommige buurtbewoners me zien als ‘die alleenstaande man’ die in zijn ouderlijk huis is blijven wonen en daar een kluzenaarsbestaan leidt. Daarom zorg ik ervoor dat het huis er pico bello uitziet. En daarom zorg ik ervoor dat mijn vrouwelijke dates bij daglicht komen en gaan, zodat iedereen ze kan zien, ook al weet ik allang dat het niks zal worden.

Er was een tijd dat iemand als ik als excentriek maar charmant werd gezien, als de volhardende vrijgezel. Nu denk ik dat de burenbang zijn dat ik pedofiel of iets in die geest ben. Dus doe ik al het mogelijke om die angst weg te nemen.

Maar er zijn ook buurtbewoners die onze geschiedenis kennen, en die het normaal vinden dat ik hier ben blijven wonen.

Ik sta nog steeds naar Ned en Tammy te zwaaien.

‘Hoe doet Brody’s team het?’ vraag ik.

Het kan me niks schelen, maar het gaat om het idee.

‘Ze staan bovenaan,’ zegt Tammy.

‘Geweldig.’

‘Misschien heb je zin om komende woensdag naar de wedstrijd te komen kijken.’

‘Dat zou ik leuk vinden,’ zeg ik.

Ik zou het ook leuk vinden als een van mijn nieren werd uitgesneden met een fruitmesje.

Ik blijf glimlachen, voel me een idioot, zwaai nog een keer en ga naar binnen. Ik slaap allang niet meer op onze oude kamer, Leo. Na die avond – ik noem het altijd ‘die avond’, want termen als ‘dubbele zelfmoord’, ‘het dodelijke ongeluk’ of zelfs ‘de moord’, hoewel nie-

mand dat laatste gelooft, kan ik gewoon niet uit mijn mond krijgen – kan ik de aanblik van ons oude stapelbed niet meer verdragen. Eerst ben ik beneden gaan slapen, in de kamer die wij het ‘zijkamer-tje’ noemden. Dat had een van ons al jaren daarvoor moeten doen, Leo. Want onze slaapkamer was oké voor twee jongetjes, maar voor twee uit de kluiten gewassen tieners was hij veel te klein.

Hoewel ik het nooit erg heb gevonden. Jij volgens mij ook niet.

Toen pa overleed, ben ik weer naar boven verhuisd en in de grote slaapkamer gaan slapen. Ellie heeft me geholpen om onze oude kamer om te bouwen tot een kantoortje, met van die witte kubussen aan de wanden, in een stijl die zij ‘Modern Urban Farmhouse’ noemt. Ik weet nog steeds niet wat ze daarmee bedoelen.

Ik loop de trap op, ga de slaapkamer in en heb net mijn shirt uitgetrokken als de deurbel gaat. Ik neem aan dat het iemand van UPS of FedEx is. Dat zijn de enige mensen die langskomen zonder eerst te bellen. Dus vind ik het niet nodig om meteen naar beneden te rennen. Als er nog een keer wordt gebeld, vraag ik me af of ik misschien iets heb besteld waarvoor ik een handtekening moet zetten. Ik kan niks bedenken. Ik loop de kamer aan de voorkant in en kijk uit het raam.

Politie.

Ze zijn in burger, maar ik weet het altijd meteen. Ik weet niet of het de manier van doen is, de kleding of iets ontastbaars, en ik geloof ook niet dat ik het weet omdat ik er zelf een ben... De ene smeris herkent de andere, zoiets. De ene smeris is een man, de andere een vrouw. Heel even denk ik dat het misschien met Trey te maken heeft – een logische veronderstelling, nietwaar? – maar een korte blik op hun ongemarkeerde politiewagen, die zo overduidelijk een ongemarkeerde politiewagen is dat ze de woorden ‘ongemarkeerde politiewagen’ net zo goed met een spuitbus op de zijkant hadden kunnen spuiten, vertelt me dat het een nummerplaat uit de staat Pennsylvania is.

Ik trek snel een grijs sweatshirt aan en kijk in de spiegel. Het enige woord dat ik kan bedenken is ‘geweldig’. Nou, dat was niet het enige woord, maar laten we het daarop houden. Ik ren de trap af en grijp de deurknop vast.

Ik had geen idee wat het openen van de deur voor me in gang zou zetten.

Ik had geen idee, Leo, dat het me terug bij jou zou brengen.

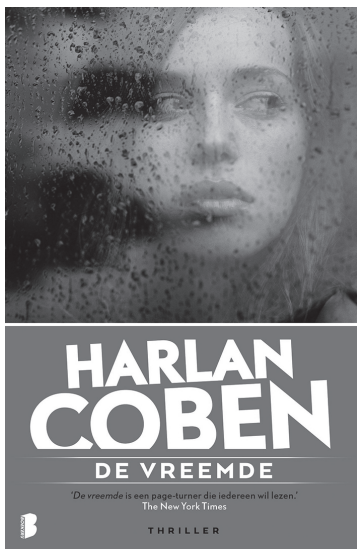
DANKWOORD

Als je het voorwoord hebt gelezen, weet je dat ik voor dit boek ben teruggegaan naar mijn kindertijd. De herinneringen op de Facebookpagina 'Livingston – 60s and 70s' waren van onschatbare waarde, maar mijn speciale dank gaat uit naar Don Bender, een geduldig man en expert op het gebied van de oude raketbases van New Jersey. Andere mensen die ik wil bedanken, in willekeurige volgorde: Anne-Sophie Brioux, dr. Anne Armstrong-Coben, Roger Hanos, Linda Fairstein, Christine Ball, Jamie Knapp, Carrie Swetonic, Diane Discepolo, Lisa Erbach Vance, John Parsley en nog wat mensen die ik vergeet te noemen, maar die me dat zullen vergeven omdat ze zo ruimhartig en geweldig zijn.

Ook wil ik Franco Cadeddu, Simon Fraser, Ann Hannon, Jeff Kaufman, Beth Lashley, Cory Mistysyn, Andy Reeves, Yvonne Shifrin, Marsha Stein en Tom Stroud bedanken. Zij (of de mensen om hen heen) hebben royale bijdragen geleverd aan door mij gekozen liefdadigheidsinstellingen, en in ruil daarvoor heb ik hun namen in het boek opgenomen. Als je dat in de toekomst ook zou willen, ga dan naar www.HarlanCoben.com voor meer details.

LEES MEER VAN

Harlan Coben

Een vreemdeling spreekt Adam aan in de kroeg en haalt met een paar woorden zijn hele leven overhoop. ‘Je had niet bij haar hoeven blijven. Hannah was nooit zwanger. En misschien is het slim om een DNA-test te doen bij je andere kinderen...’

Thuis is Adam in shock en durft hij niet meteen zijn vrouw te confronteren. Maar eigen onderzoek maakt het steeds waarschijnlijker dat de man de waarheid sprak. Wat te doen? Hij houdt van zijn kinderen, ze zijn van hem. Wil hij wel meer weten?

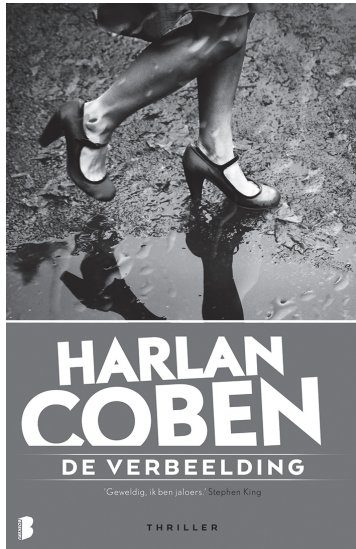
Dan zegt Hannah dat ze tijd voor zichzelf nodig heeft en laat ze Adam achter met de kinderen. En blijft weg. Adam zet alles op alles om zijn vrouw terug te vinden en duikt in een uiterst gevaarlijke wereld...

Verkrijgbaar als
e-book
& papieren boek

LEES MEER VAN

Harlan Coben

Voormalig special forces-pilote Maya Calloway ziet tijdens haar werk iets onmogelijks. Op de *nanny cam* speelt haar tweejarige dochter Lily thuis met haar man Joe. Maar die is twee weken eerder bruto vermoord. Verbeeldt ze het zich? Ze zou het zo graag willen, maar het kan gewoon niet waar zijn.

Kun je alles vertrouwen wat je met eigen ogen ziet, vooral als je dat wanhopig graag wilt? Voordat Maya de ongelooflijke waarheid aankan over haar man – en zichzelf – moet zij die vraag beantwoorden, door eindelijk de confrontatie aan te gaan met de geheimen en het bedrog uit haar eigen verleden.

Verkrijgbaar als
e-book
& papieren boek

LEES MEER VAN

Harlan Coben

Een decennium geleden werden twee zonen van twee welgestelde families ontvoerd. Er werd losgeld geëist, maar sindsdien is er niets meer van de jongens vernomen. Geen enkel spoor is er van hen terug te vinden.

Tien jaar lang hadden hun families niets dan pijnlijke herinneringen en hoopten ze radeloos op de dag die nu eindelijk aanbreekt: Myron Bolitar en zijn zakenpartner Win denken dat ze een van de gekidnapte jongens hebben gevonden. Waar is hij al die tijd geweest en wat kan hij zich nog herinneren van die cruciale dag? En misschien nog wel belangrijker: wat kan hij Myron en Win vertellen over het lot van zijn nog altijd vermiste vriend?

Verkrijgbaar als
e-book
& papieren boek